

manželského původu musí býti zřízen opatrovník. Pro takovýto zájem by docela mohlo dítě přistoupiti na žalobcově straně ke sporu jako vedlejší intervenient. Proto nemůže v takové rozepři býti žalovanou stranou ani dítě ani jeho opatrovník. Než přes to není v tomto případě potřeba, by rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející byly podle §§ 471 čis. 7, 477 čis. 5, 476 a 513 čis. jako zmatečné zrušeny, neboť spisům neodporuje předpoklad, že procesní soud Dr. Karla V-a ustanovil opatrovníkem k obhájení manželského původu nezletilého Jaroslava F-a, že tedy žalovaným není tento, nýbrž opatrovník Dr. Karel V. Ve věci samé uplatňuje dovolatel dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 čis., než neprávem. Po právní stránce sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu, který souhlasí se zásadou vyslovenou v rozhodnutí čis. 1869 sb. n. s., že lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy manžel zvěděl o narození dítěte, nikoliv ode dne, kdy pojal podezření, že dítě není jeho. Ostatně odvolací soud právem poukazuje k tomu, že, i kdyby se mohlo přihlížeti k tomu, že žalobce teprve později zvěděl, že dítě není jím zplozeno, žaloba podaná 8. září 1927 byla by opožděna, neboť žalobce sám doznal, že již v roce 1926 nabyt vědomosti o tom, že dítě není jeho. Za tohoto právního stavu věci je lhostejno, proč došlo k podání žaloby teprve v roce 1927, a odvolací řízení není vadným proto, že odvolací soud se touto otázkou neobíral.

### Čís. 8707.

**Předpis § 225, druhý odstavec, c. ř. s. vztahuje se nejen na odvolání, nýbrž i na dovolání a na rekursy.**

**Odvolací soud jest oprávněn odmítnouti opožděné dovolání, třebaš opomenul to učiniti prvý soud.**

(Rozh. ze dne 14. února 1929, R I 1006/28.)

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen žalovanému dne 18. července 1928. Dovolání žalovaného podané dne 11. září 1928 odmítl odvolací soud pro opožděnost.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

### Důvody:

Podle § 225 c. ř. s. nemá okolnost, že nastaly soudní prázdniny, vlivu na počátek a uplynutí konečných lhůt v řízení opravném proti rozsudkům pro zmeškání. Tento předpis platí pro všechny opravné prostředky, následkem kterých rozsudek opravným řízením probíhá, tedy jak pro odvolání tak pro dovolání, neboť zákon nerozeznává, o jaký opravný prostředek jde, nýbrž mluví povšechně o konečných lhůtách v řízení opravném. Že předpis § 225 druhý odstavec c. ř. s. není omezen na lhůtu pro odvolání, plyne ze samého zákona, jenž jednáje o vlivu soudních prázdnin

nin na opravné řízení proti rozsudkům pro zmeškání, používá množného čísla »konečných lhůt«, kdežto v dalších dvou případech v témže odstavci používá jednotného čísla; dále mluví povšechně o opravném řízení, má tedy na mysli všechny stupně dalšího řízení, ke kterému rozsudek pro zmeškání může dáti podnět, tedy i opravné prostředky proti rozhodnutí odvolacího soudu ve třetí stolici. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i účel úpravy § 225 c. ř. s., jenž záleží, jak uvádí výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst. k nové úpravě §§ 223—235 c. ř. s. ve znění cis. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. v tom, umožniti, by o soudních prázdninách všechny spory, i když nebyly prohlášeny věcmi feriálními, byly přivedeny až ke konečnému vyřízení, když se nestaly spornými a nenastala déle trvající přestávka, která by výhodu, dosící exekučního titulu i o prázdninách zase zrušila. Není-li úmyslu rozhodnutí napadati, nemá nastoupení právní moci býti soudními prázdninami oddalováno. Vývody ministerského výnosu dopadají stejně jak na odvolání, tak na rekursy a dovolání. (Srovn. rozh. čís. 5565 sb. n. s.) Napadený rozsudek soudu druhé stolice doručen byl dovolateli dne 18. července 1928. Dovolání podané teprve dne 11. září 1928 bylo tedy opožděným. Na tom nic nemění okolnost, že soud první stolice, nedbaje předpisu § 507 c. ř. s., dovolací spis předložil soudu druhé stolice, a jest mylným dovolatelův názor, že s hlediska § 507 c. ř. s. byl jedině soud první stolice oprávněn, dovolání jako opožděné odmítnouti a že, když tak neučinil, byl odvolací soud vázán jeho usnesením, kterým bylo dovolání přijato na soud. Nelze tento názor odvoditi z doslovu § 507 c. ř. s., jenž má jedině na mysli, by opožděné dovolání bylo již odmítnuto v první stolici a nenastupovalo zbytečnou a marnou cestu instanční. Odvolacímu soudu není nikterak vzato právo a ovšem ani povinnost, přezkoumati včasnost dovolání a, pozná-li, že jest opožděno, je odmítnouti. To vyplývá ostatně i z úvahy, že dovolací soud nemůže býti přidržen k tomu, by vyřizoval i opožděná a nepřípustná dovolání.

### Čís. 8708.

**Na základě rozsudku, jímž byl dlužník uznán povinným provést na budovách opravy, a na základě usnesení, jímž byl vymáhající věřitel zmocněn, by na účet dlužníka provedl opravy, nemůže vymáhající věřitel vésti exekuci k vydobytí nákladů na opravy.**

(Rozh. ze dne 14. února 1929, R I 13/29.)

Rozsudkem ze dne 26. března 1927 byl dlužník uznán povinným provést na budovách statku vymáhajícího věřitele opravy. Usnesením ze dne 6. listopadu 1927 byl vymáhající věřitel podle § 353 ex. ř. zmocněn, by na účet povinného provedl opravy, k nimž byl povinný odsouzen. Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla na základě rozsudku ze dne 26.